

IN HET VERBORGENE

Eerste druk, 2019

©Marcella Kleine

Fotografie: Marcella Kleine

Vormgeving: Jo-Ann Snel

Uitgeverij RS

ISBN: 978 94 92657 10 7

Nur: 332

Website auteur: www.marcellakleine.nl

Facebook: Marcella Kleine – boeken met spanning

Verantwoording coverfoto

Mogelijk is de trouwjurk beschermd via het auteursrecht. Daarom is getracht te achterhalen wie de ontwerper van de jurk is, maar de rechthebbende was helaas niet meer traceerbaar.

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan. Alle personages, gebeurtenissen en plaatsen zijn fictief. Elke overeenkomst met bestaande personen en gebeurtenissen berust op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever openbaar worden gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

MARCELLA KLEINE

In het verborgene

† THRILLER †

Het ronkende geluid van de motor overstemde het bonzen van zijn hart. Hij moest nog even volhouden, zijn missie was nog niet volbracht. De vissersboot passeerde het Vissersmonument op de kop van de haven: een drie meter hoog bronzen beeld van een visser met een stormlantaarn in de hand; zijn oliejas bolde op van de wind die vanuit de zee door de straten van IJmuiden waaide. De bronzen visser hield de dodenwacht over de mensen die nooit meer terugkeerden van het zoute water.

Een rilling ging door zijn lichaam. Ook toen de boot de pieren achter zich liet en het ruime sop koos, nam zijn spanning niet af. Pas als hij weer met twee benen op de kade zou staan, zou zijn taak erop zitten.

Totdat hij weer bericht zou krijgen en hij zijn misdadige taak weer moest uitvoeren. Dan zou de adrenaline weer stromen. Zijn strakgespannen spieren, de angst betrapt te worden, het zoute zeewater opspattend tegen zijn gezicht en het vooruitzicht op de beloning. Het was verslavend, want hij kon niet meer zonder het geld, dat hij nodig had om zich staande te houden.

De zee was deze nacht rustig en weerspiegelde de zilveren gloed van de maan. Hij nam een diepe teug lucht om zijn longen te zuiveren. Toen hij aan boord kwam, had hij het al geroken. De lange reis wreekte zich met ongewassen lichamen en bevuild ondergoed. Alle waardigheid was verdwenen, nu alleen het hogere doel nog telde. De overkant behalen, daarna wachtte er een nieuw leven. Een hemels leven vergeleken bij waar de reis begon. Hij lachte. Van de hel naar de hemel, dat mocht je wel stellen.

Voor het geld was het jammer dat ze er niet meer tegelijk mee konden nemen, maar dat zou te riskant zijn. Bovendien kon de boot er niet meer verbergen; de met een stalen tafel en felle lamp ingerichte ruimte had hij zelf nodig. Net als zijn gereedschap, zoals hij zijn kostbare instrumenten noemde.

Vanuit het niets floot hij een deuntje. Hij had geen idee waar het vandaan was gekomen, maar ineens zat het in zijn hoofd. 'I am sailing...' Er ging altijd iets treurigs van dat liedje uit. Goedbeschouwd paste het

precies bij de situatie. Vroeg of laat zou iedereen gaan.

Hij ging zijn eigen ruimte binnen en maakte zich klaar. Daarna vestigde zijn blik zich op de deur, zodat hij bij het opengaan daarvan meteen zou weten wat voor vlees hij in de kuip had.

Zijn witte jas maakte indruk, hij las het telkens weer in hun ogen. Alle stress gleed zichtbaar van hen af, omdat er eindelijk iemand was die ze konden vertrouwen. Dat was goed, want spanning maakte weerbarstig. Sommigen vielen op hun knieën voor hem neer en pakten zijn hand om er een kus op te drukken. Hij liet ze begaan om hen dit stukje medemenselijkheid te gunnen.

Dankbaar zijn en vertrouwen hebben, bracht de meeste mensen verder. Voor zichzelf echter hechtte hij daar geen waarde aan. Hij had alle luxe in zijn leven zelf bereikt, dus wie zou hij er dankbaar voor moeten zijn? Als hij iemand erkentelijk moest zijn, dan zou hij voor zichzelf kiezen. Niemand anders dan hijzelf had knetterhard gewerkt om dit te bereiken. Om iemand te zijn ook. Hoe belachelijk het ook was: vooral in zijn witte jas voelde hij dat heel sterk. Ondanks de fouten die hij had gemaakt. En ondanks zijn zwakte.

Hij stelde in niemand vertrouwen, behalve in zichzelf. Anderen belazerden je toch alleen maar. Die arme stumperds waren er het levende bewijs van. Uit de overgave waarmee ze al zijn vragen beantwoordden, bleek wel dat ze hem vertrouwden. Ze zouden het betreuren, als ze het stadium bereikten waarop het tot hen doordrong dat ze besodemieterd werden. Met de nadruk op 'als'. Hij gniffelde en wenkte de jonge vrouw in de deuropening.

Vanaf het voordek keek hij de speedboot na. Niet dat die duidelijk te zien was, maar het witte schuim in het heldere maanlicht verried de richting, waarin de speedboot verdween. Zoals altijd was de man op tijd gekomen en had zwijgend de 'vangst' van die nacht uit de koelruimte gehaald. Haast was geboden, elke minuut telde en kon niet worden verkwist aan overbodige woorden. Zelfs een uitwisseling van beleefdheden was uit den boze.

De visser was nog op het achterdek bezig, maar zijn eigen klus zat er op. Nog steeds tuurde hij over het water, hoewel de zee alle sporen had uitgewist. In zijn hoofd liep hij al vooruit op het vervolg. Voor het ochtendgloren zou de vissersboot de haven bereiken en een tegenvallende vangst afleveren bij de visafslag in IJmuiden. Daar werden doorgaans grote hoeveelheden verse vis aangevoerd. Schol, tong, schar, kabeljauw, wijting en nog meer soorten werden aan de Halkade gesorteerd en klaargemaakt voor verkoop via de veiling.

Zijn ogen volgden het kabbelende water. Op en neer en op en neer, alsof de zee instemmend knikte. Hij lachte opgelucht. Zijn missie was wederom geslaagd en zijn zakken weer gevuld.

Uit ervaring wist hij dat hem een slopende vermoeidheid zou overvallen, zodra hij thuis was. Dat was de tol die hij moest betalen voor de kick van de voorgaande nacht.

Hij zou instorten en niets anders willen dan een bed voor een droomloze slaap en een bad, gevuld met dampend water om zijn vermoeidheid eruit te stomen. Daarna kon hij weer op pad om een nieuwe voorraad in te slaan. Pas dan zou hij zich weer mens voelen en fit genoeg zijn om te sporten.

Als hij eerlijk was, verlangde hij er soms naar om ermee te stoppen. Maar zijn verslaving weerhield hem daarvan. Bovendien was er geen weg terug, de organisatie zou hem nooit levend laten gaan. Dus ging hij door en zorgde ervoor uit handen van de politie te blijven. Daarom was het belangrijk om zo min mogelijk van zijn dagelijkse routine af te wijken. Opvallend gedrag vertoonde je ook als je iets niet of op een ander tijdstip deed. Daarom hield hij strak vast aan zijn dagindeling.

Zijn liefde moest er ook aan geloven, of ze wilde of niet. Ze baalde ervan dat hij regelmatig 's nachts uitging, zoals hij het noemde. Hij kreeg de indruk dat ze hem het liefst de hele dag om zich heen had. Toegegeven: hij was gek op vrouwen en had het altijd lastig gevonden om zich te binden. Maar toch gaf hij om haar. Hij zuchtte. Al vaker had hij gedacht dat liefde niet te verklaren was.

Tot mijn ergernis is er weer een stapel dozen voor de lichtscha-
kelaar gezet. Ik verdenk Corné ervan dat expres te doen. Hij
is de eigenaar van de cadeauwinkel waar ik al jaren werk en
kan zijn handen niet thuis houden. Meestal weet ik van zijn
opdringerigheid verschoond te blijven, maar in het donkere
magazijn zal hij me gemakkelijker kunnen pakken. Ik duw mijn
hand tussen de smalle spleet achter de dozen en tast de wand
af. Nerveus gaan mijn vingers van boven naar beneden, maar
voelen geen schakelaar. In de gang hoor ik een deur slaan. Ik
moet opschieten.

Mijn ademhaling gaat gejaagd. Mijn hand gaat nu naar boven.
Hoger, deze keer. Hebbes! Als op commando baadt de ruimte
in het licht. Gered. Maar hoelang zal het duren voordat hij me
wel te pakken krijgt?

Tot nu toe heeft hij me één keer gegrepen. Terwijl hij me van
achteren besloop en zijn lijf dicht tegen me aandrukte, omvatte
zijn rechterhand mijn borst en kneep er hard in. Slechts een
seconde was ik verlamd geweest, maar daarna had ik hem alle-
machtig hard tegen zijn scheen getrapt. Hij had ternauwernood
een kreet kunnen onderdrukken, wetende dat de muren dun
waren en zijn vrouw slechts een deur van ons verwijderd was.
Ik vroeg me af hoe hij haar de blauwe plek zou verklaren, die
ongetwijfeld op zijn been zou verschijnen.

Hij heeft het aan Jill te danken dat ik hem nooit heb verraden,
omdat ik met haar te doen heb. De winkel is niet haar keuze,
ze wist niet eens van het bestaan van de winkel, vertelde ze me
eens. Zij en Corné hadden elkaar drie jaar geleden in Engeland
ontmoet en waren getrouwd naar Nederland gekomen. Jaap

was in alle staten, toen hij ineens geconfronteerd werd met een schoondochter. Hij was teleurgesteld in Corné omdat die zo impulsief getrouwd was en bovendien met iemand die de oude baas niet als schoondochter zag zitten. Jill zelf baalt van de winkel waar ze mee opgescheept zit. De luxe cadeauwinkel is al drie generaties in de familie en Jill zal daar geen verandering in brengen. Daar ziet de oude heer wel op toe. Maar alles komt op haar neer, want aan die slapjanus van een echtgenoot heeft ze niet veel. Regelmatig zet hij de bloemetje buiten en achter in het magazijn staat zijn wijnvoorraad, waaraan hij geen weerstand kan bieden. De alcohol is altijd in zijn adem te ruiken als hij weer terugkeert in de winkel en me een opdracht geeft, die hij met gemak zelf zou kunnen uitvoeren. Dat hij me telkens achterna komt als ik op zijn bevel naar het magazijn ga, geeft wel aan wat voor man hij is.

Ik werk hier al te lang en heb te veel gezien. De mooie winkelmeisjes die door hem werden aangenomen, maar al binnen de kortste keren vertrokken. Altijd nadat ze met een vurige blos op hun wangen uit het magazijn waren gekomen. Jill was ook niet gek. Ze maakte hen het leven zuur tot ze uit zichzelf ontslag namen. Uiteindelijk wilde ze er niemand meer bij hebben in de zaak.

‘Vera is meer dan voldoende,’ ving ik op toen ze in gesprek was met haar tegenspuiterende echtgenoot. Ze hield voet bij stuk en kon niet vermoeden dat Corné’s smaak snel bijgesteld zou worden. Als er niets mooiers voor handen was, voldeed Bessie Turf ook. Mijn bijnaam dateert van de middelbare school, maar voldoet nog steeds.

Dat Jill voor mij alleen koos, doet me meer dan ik wil toegeven. Buiten haar en haar schoonvader heeft nog nooit iemand een duidelijke keuze voor mij gemaakt. Daarom ben ik ook loyaal aan hen en werk ik hier al langer dan me lief is. Maar weggaan is geen optie sinds Jill zich steeds meer op de bovenverdieping terugtrekt. Ze heeft heimwee naar Engeland, vertelde ze, en voelt zich down. Des te knapper vind ik het dat ze

zich de Nederlandse taal zo snel heeft eigen gemaakt, al spreekt ze het natuurlijk niet accentloos. Toch is haar verlangen naar haar vaderland niet minder geworden en trekt ze zich steeds meer in huis terug. Daarom is er toch nog een meisje voor de zaterdagdagen bijgekomen.

Bij het horen van zijn stem keer ik met een schok terug in het hier en nu.

‘Bang in het donker?’ Corné lacht plagerig.

Engerd, denk ik geërgerd en stoot een doos met drijfkaarsen om. De doos komt op zijn voeten terecht en klapt open. ‘Stomme trut,’ scheldt Corné en laat er een vloek op volgen. Met leedvermaak mompelt hij ‘Sorry’ en sla mijn ogen neer. Rond de voeten van Corné liggen zakken met drijfkaarsen. Het lukt me maar ternauwernood een lach te onderdrukken.

Pas als hij nijdig wegloopt, buk ik me om de doos weer te vullen. Het leek me niet verstandig om dat al eerder te doen. Ik vertrouw die schuinsmarcheerder voor geen cent. Het is diep triest voor Jill dat ze zo’n vent heeft getroffen.

Beter dan geen vent.

Ik schrik van de gedachte. Alsof ik liever een man als Corné zou willen hebben dan helemaal geen man. Mijn gedachten dwalen af naar mijn laatste date. Zijn foto op de relatiesite had er leuk uitgezien en weer was ik als een blok voor een onbekende gevallen. De chatcontacten tussen Ed en mij waren boeiend geweest, we hadden overduidelijk een klik. Hij vond me gevat, had hij geschreven. En aantrekkelijk, afgaande op de profielfoto. Het voelde als een groot compliment dat hij me leuk vond. Dat ik in werkelijkheid niet zoveel op mijn profielfoto leek, kon me niet schelen. Zijn bewondering voor mijn uiterlijk was ook een compliment voor mijn computervaardigheden. Ik had het fotoshoppen snel onder de knie gekregen en daar was ik trots op. Helaas bleek Ed daar minder van gecharmeerd te zijn, toen hij me in het echt ontmoette.

‘Vera.’

Jills schrille stem haalt me uit mijn overpeinzingen. Ze klinkt

geërgerd. Geschrokken pak ik een doos met glazen vogeltjes en verlaat het magazijn. Als ik de winkel binnenkom, bekijkt Jill me vorsend. Dan gaat haar blik naar de deur achter me, alsof ze verwacht dat Corné achter me aankomt. Kortaf zeg ik dat Corné al niet meer in het magazijn is. Even verstart Jill, maar dan uit ze zich in verontschuldigen.

‘Sorry, Vera. Ik ben een beetje uit mijn doen.’ Haar ogen dwalen af naar de geopende post, die achteloos op de toonbank ligt. Ze hoeft me niet te vertellen wat haar boos heeft gemaakt. Het is natuurlijk de zoveelste bekeuring voor Corné, die het fatsoen niet heeft om zich aan de maximale snelheid of aan de alcoholimiet te houden. ‘Straks hebben we de politie nog aan de deur,’ had ik haar eens tegen Corné horen snauwen. ‘Of ben je je rijbewijs kwijt. Wat moeten we dan?’

‘Waar is Corné naartoe gegaan?’ vraagt ze.

Ik haal mijn schouders op. ‘Weet ik niet. Hij ging terug naar de winkel. Heb je hem niet gezien?’

Jill gooit haar handen theatraal in de lucht, maar geeft geen antwoord. Woorden zijn ook overbodig, want we weten allebei dat hij zich weer uit de voeten heeft gemaakt. Ik neem de doos mee naar de vitrine, waar de vogeltjes moeten worden uitgesteld.

Werken met glas vind ik fijn. Het voelt koel aan en fascineert me vanwege het kleurenspeel dat bij ieder vogeltje anders is. Behoedzaam haal ik er een stofdoek overheen, terwijl ik me bedenk dat Jill en ik niet veel van deze vogeltjes verschillen. Ieder op onze eigen manier zijn we uniek, maar ook kwetsbaar en breekbaar. Ik zucht en wens Jill toe dat haar gelukkiger tijden wachten. Als het zou mogen, zou ik het ook voor mezelf wensen. Maar zo ben ik niet opgevoed.

*

De laatste klanten zijn allang vertrokken, waardoor ik eerder dan gewoonlijk de gelegenheid heb om de winkel na te lopen op oneffenheden. Jill heeft er een bloedhekel aan dat klanten de

kostbare artikelen oppakken, er vingerafdrukken op achterlaten en de spullen schots en scheef terugzetten. Van haar moet alles in sfeervolle composities op de glazen platen staan. Zorgvuldig zet ik alles weer op de juiste plek en noteer in gedachten welke platen vette plekken vertonen en de volgende dag geboend moeten worden. Nadat ik het pakpapier heb opgeruimd en de toonbank met een natte doek heb afgenomen, kijk ik tevreden rond. De winkel voelt steeds meer als mijn winkel sinds Jill het vaker laat afweten en Corné regelmatig elders uithangt.

Een onbestemd gevoel overvalt me als ik de winkeldeur om zes uur achter me op slot draai. Achter de deur ligt de wereld waarin ik nodig ben, maar in de wereld die buiten aan mijn voeten ligt, wacht niemand op me. Met tegenzin pak ik mijn fiets en begeef me op weg naar mijn lege huis.

Bij het openen van de voordeur realiseer ik me dat ik toch niet helemaal alleen ben. Joep zit met een beledigd gezicht op de eerste traprede en beklaagt zich met een zeurderig gemiauw. Na al die jaren is de kat er nog steeds niet aan gewend dat ik lange dagen maak.

*

Na het eten ligt Joep tevreden tegen me aan in de stoel, terwijl ik naar het tv-scherf staar. Ondanks de serene rust in huis neemt de onrust in mijn hoofd toe. Het liefst wil ik de computer aanzetten, maar ik wil niet toegeven aan die innerlijke drang.

‘Schuif eens een stukje op,’ zeg ik en duw zacht tegen het warme lijfje naast me. De rode kater reageert nukkig en vertikt het om ruimte te maken. Ik probeer het nogmaals, maar hij haalt vinnig uit.

‘Dan niet,’ reageer ik kortaf en ga op de bank zitten. Maar het geduld om te kijken ontbreekt me en zappend springt het ene na het andere programma in beeld. De verleiding om aan het bureau te gaan zitten en de datingsite op internet te openen, is groot. Maar ik wil niet toegeven, want dan word ik toch weer

teleurgesteld. Elke date loopt uit op een fiasco omdat de mannen afknappen op mijn uiterlijk. Maar hun profielfoto's deugen ook niet; meestal daten die uit gelukkiger tijden toen hun huwelijk nog standhield.

Mijn gedachten dwalen af naar de vrouw die verderop langs de dijk woont. Haar is het wel gelukt om een man via die site te strikken. Ik heb geen contact met haar, maar herkende de man met wie ze innig gearmd door de straat liep. Er was een schok door me heengegaan, toen zijn blik de mijne kruiste. Diep in mijn hart was ik ook boos geworden. Ik had via de site toenadering gezocht, maar hij had niet gereageerd. Tot overmaat van ramp kwam ik hem daarna ook een paar keer tegen toen ik 's avonds een rondje fietste, maar telkens vervolgde hij zijn joggingroute zonder acht op mij te slaan.

Joep is me achterna gekomen en wil zich op mijn schoot nestelen, maar ik duw hem weg en bedenk dat ik eigenlijk een nieuwe profielfoto op de datingsite zou moeten plaatsen. Mijn computer bevat veel foto's van mijn vakantie in Thailand, daar zit vast een geschikte foto tussen. Verheugd om de foto's terug te zien, ga ik toch aan mijn bureau zitten en zet de computer aan. Van het land heb ik niet veel foto's, die zijn wel op internet te vinden. Maar van mezelf zitten er wel honderden in de map. Allemaal selfies, want ik durfde andere toeristen niet te vragen een foto te maken. Hun blikken negerend bracht ik telkens weer mijn mobiel tot dicht voor mijn gezicht, toverde een lach tevoorschijn en drukte de button in. Je zou niet zeggen dat achter die lach ook weleens venijn verscholen kan gaan.

Ik bekijk de foto's aandachtig en bestudeer elk detail in mijn gezicht. Het was een teleurstelling geweest dat Jill niet naar mijn foto's had gevraagd. Ik bekijk de selfies door haar ogen en vraag me af welke haar het beste zou bevallen. Even twijfel ik tussen twee foto's, maar dan maak ik een keuze. Deze keer zal het niet bij één date blijven.